

NAZLI SEVER Davet

—
Roman
—

Doğan
SoLibri

Nazlı Sever, 2016 yılında Avusturya Lisesi'nden mezun oldu; lisans ve yüksek lisans eğitimini Birleşik Krallık'ta iktisat alanında tamamladı. Akademik yolculuğunun ardından finans sektöründe çalışmaya başladı. Şu anda kedileriyle birlikte Oxford'da yaşıyor; yazmaya, resim yapmaya ve piyano çalmaya devam ediyor.

DAVET

Yazan: Nazlı Sever

Editör: Emine Hızır

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2025 / ISBN 978-625-8474-84-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Davet

Nazlı Sever

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

I. Bölüm

Mavişehir

23 Eylül 2023

Yazdan kalma bir gün, öğleden sonra, saat birden uzakta, ikiyle kucaklaşmakta.

Kül rengi göğün büzgülü etekleri, yükseliyor karşı binanın duvarlarında.

Bu yapış yapış sıcakta, Leyla var Sırma'nın yanında. Çatlamış dudaklarında ince bir gülümseme, dünyanın o sonu gelmez derman yolculuğunda.

Islak, kestane rengi saçları şakaklarına yapışmış; boncuk boncuk ter yaşları süzülüyor al yanaklarından. Uzaklara dalıyor, kafası karışık. Uzaklara dalıyor, hayatı sarmaşık...

Henüz yirmi dört yaşında Leyla. Herkes kadar ve herkes gibi o da. Biraz sevgi, biraz şefkat, biraz da huzur istiyor yalnızca. Lakin bulamıyor. Balsa da elinde tutamıyor. O saadet-i ebediye yumağı, körpe avuçlarının arasından her seferinde kayıp gidiyor; ahenkle akan düzeni muhakkak tarumar oluyor. Sebebi meçhul, sebebi müphem. En azından Leyla, henüz öyle sanıyor.

Sırma Leyla'yı bu gri endişe bulutundan çekip çıkarmak istiyor, cevabını bildiği anlamsız bir soruyla öne atılıyor: "Ablan nerede kaldı? Saat dördü çoktan geçti!"

Sessizlik kırılıyor, Leyla konuşuyor: “Ah Sırma, bilmiyorsun sanki onu! Hangi gün, nereye vakitlice gelebilmiş ki bugün buraya zamanında teşrif etsin?”

Haklı tabii ki Leyla, çünkü söz konusu kişi Ayla. O her daim her mecraya geç kalmak zorunda adeta! Aile ziyaretlerine, dernek yemeklerine, iş görüşmelerine, doğum günlerine, bayram misafirliklerine, cenazelere bile. Arkadaşlarının dertlerine, hatta kendine...

Sırma başını Leyla’nın dar ve kemikli sağ omzuna yaslıyor. Yorgun. Dalacak bir rüya, tutunacak bir dal arıyor. Hâlâ başladığı yerde belki de, bilmiyor. Kul, kuruyor, ne zaman kaderine boyun eğmeyi öğrenecek, o da bilmiyor.

Bir müddet sonra, sallana sallana Sırma ve Leyla’ya doğru geliyor Ayla. Dünyada haddinden fazla yer kaplamaya korkar-casına, parmak ucunda. Hayır balerin değil Ayla. Topuk dikeninde yok taban çukuru ile topuk kemiği arasında. O, korkuyor yalnızca. Yalpalyor bir yandan da. Bir sağa, bir sola. Ter damlaları sakaklarında, anı vuran dalgayla sallanan bir kayak o adeta.

Hemen arkasında masmavi, cam gibi deniz kıyıyı kucaklamakta. Uzun, beyaz direkli yelkenliler tam da burada demir atmışlar sonsuzluğa. Kıyının gerisinde, ormanlık tepelerde, oynuyor güneş bir bulut kümesinin ardında. Ancak bir ressamın fırçasından çıkabilecek bu muazzam görüntü karşısında, irili ufaklı sandalların peşine takılmış gri martılar çığlık çığlığa.

Belli belirsiz, havada kaybolup giden bir ses duyuyorlar o esnada. Alçak ve narin bir ses: “Selam kızlar, kusura bakmayın, geç kaldım. Saatin nasıl geçtiğini anlamamışım.”

Ayağa kalkıp küçücük sarılıyor Sırma Ayla’ya, koluna giriyor bir çırpıda: “Önemli değil ama hareketlenelim bir an önce. Geç kaldık. Emine Teyze çoktan iki üç çeşit yemek yapmış, yolumuzu gözlüyordur diğer yemeklerin malzemeleri için. Telefona bakmaya korkuyorum, kim bilir kaç kere aradı.”

Sırma'nın gözü az evvel şekerleme yaptığı banka takılıyor. Üzerinde gördüğü rüyayı el mecbur bu haddinden fazla mavi banka emanet ediyor ve bunu garipsiyor. O banka ondan sonra oturacak ve kendini uykunun sıcak kollarına atacak yabancının, düşe yazdığı bu âlem hakkında neler düşüneceğini kestirmeye çalışıyor. Rüyasını yarım bırakmamasını diliyor, ıstıraplı dahi olsa ona bir son yazmasını ümit ediyor. En nihayetinde, yarım kalan şeylerden hazzetmiyor, her hikâyenin bir sonu hak ettiğine inanıyor. En nihayetinde, yarım kalan şeyler ağızda mayhoş bir tat, gönülde derin bir çatlak bırakıyor.

“Ayla, sen Leyla'yla Ayşe Teyze'ye uğrarsın. Siparişleri dün uğrayıp vermiştim, hazırdırlar şimdiye. Ben de o sırada güzel bir buket yaptıracağım. Evde buluşalım, Leyla evin yolunu biliyor nasılsa.” Sesi canlı, sesi heyecanlı.

Tedirginlikle çalkalanıyor Ayla. Geniş alnı boncuk boncuk, o küçük endişeli gülüş, dudaklarında uçuşuyor adeta.

“Uğrayalım uğramasına da Ayşe Teyze kim? Nereden bulacağız onu?”

Tam konuşmaya yelteniyor ki Sırma, Leyla ondan önce atılıyor lafa: “Abacım, ben biliyorum Ayşe Teyze'nin yerini. Bir gün önce gelmenin faydaları işte! Lokma kadar yer Mavişehir, avucumun içi misali, her yere hakimim artık ben. Hadi bir koşu alıp gelelim siparişleri” diyor ve Ayla'nın omuzlarını Ayşe Teyze'nin dükkânına doğru usulca itiliyor. Yüzünde muzip bir kılmıldama, gururlu bir eda var.

Bakakalıyor arkalarından Sırma. Zaman dünyadaki en değerli şey değilmiş, akıp gitmez, olduğu yerde sayıklar-mış gibi.

Bakakalıyor arkalarından Sırma. Zaman izlerini ebedi-yen silmez, bir kar tanesi misali eriyip bitmezmiş gibi.

Saniyeler Sırma'yı çiğniyor, dakikalar onu yutuyor. Zaman dallanıp budaklanıyor, gençliği buruşup kararıyor, tane tane toprağa, ayaklarının dibine dökülüyor. Yoldan geçen kar beyazı bir kedi onu yumuşak bir bakışla süzüyor. Çiseleyen yağmur damlası, ışığı yedi renge bölüyor.

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Londra

21 Eylül 2023

Rana'nın davetine icabet edip etmemek konusunda bu sefer kararsız Selma. O da biliyor, eski Selma olsa, uçarak gider herhangi bir çağrıya. Hele de deniz kıyısı, hele de en yakın arkadaşları söz konusuysa. O da biliyor, eski Selma olsa, tek tasası bahar-ı hayatın tadını çıkarmak olurdu doyasıya. Hiç düşünmeden pılını pırtını toplar, düşerdi yollara.

Üniversiteden tanıdığı Çinli, garip bir kız onu çağırdı diye, ta Kamboçya'ya kadar gitmişti bir keresinde. Arkasında meraktan yataklara düşen bir anne, bağırmaktan boğazı şişen bir baba bırakmıştı neticesinde. Siem Reap'a adımını attığı ilk gün, saat sabahın dördünde, zehirli örümcekler tepesinde, sıtma yaymak için aptotta bekleyen sivrisineklerin vızıltısı eşliğinde, yol denilmeye bin şahit toprak bir zeminin kenarında tuk tuk durdurmuştu savruk el hareketleriyle. On ikinci yüzyılda Khmer İmparatorluğu'nun hükümdarı II. Suryavarman tarafından Hindu tanrısı Vishnu'ya adanarak inşa edilmiş Ankor Wat tapınak kompleksine gidebilsin; çoğu Çinli ve Hintli olan yüzlerce turistle güneşin doğuşunu izleyebilsin; Budist keşişlerin ibadetini kaçırmamasın diye.

Ve bir defasında da, eski bir öğretmeninin ricasıyla, dar gelirli çocuklara yabancı dil öğretmek maksadıyla, ne internetin ne telefonun çektiği bir köye seyahat etmişti Selma. Türkiye'nin doğusunda, İran sınırında. Kapalı dağ yollarının yamacında, iri taneli karların altında. Henüz on dokuzunda, ince eleyip sık dokumuş, ilkokul beşinci sınıf İngilizce müfredatını hatim etmişti birkaç haftada. Böylelikle yarıyıl tatili kapıyı çalınca, kendine faydası olmayan bir sobanın yanı başında, İngilizce ses ve vurguları telaffuz etmeyi, temel kavram ve eylemleri öğretmişti çocuklara. Oyunlar, masallar ve şarkılarla. Okul müdürü iki hafta boyunca ters ters bakmıştı Selma'ya, Azerice ya da Kürtçe konuşan bu çocuklara doğru düzgün Türkçe öğretmek gerekmez miydi ilk başta?

Rana'nın davetine icabet edip etmemek konusunda bu sefer kararsız ama Selma. O da biliyor, eski Selma olsa, uçarak gider herhangi bir çağrıya. Hele de deniz kıyısı, hele de en yakın arkadaşları söz konusuysa. O da biliyor, eski Selma olsa, tek tasası bahar-ı hayatın tadını çıkarmak olurdu doyasıya. Hiç düşünmeden pınlı pırtını toplar, düşerdi yollara.

Ama artık Selma bambaşka.

Allah'ının yanına sığınmayı bekliyor yalnızca.

Genç yaşta ve manasızca.

Tam istediği hayatı kurduğu, yıllardır aradığı hayat arkadaşını bulduğu anda.

Acı çekerek ölen ne ilk ne de son insan olacağının farkında.

Uzun süre telefona boş boş bakıyor Selma. Rana'ya yazıp yazıp siliyor defalarca.

Her mesajında farklı bir bahaneye sarınıyor.

Her mesajında başka bir gerekçeye dadanıyor.

Sadece *ben gelemiyorum* arz eylemeye.

Planlarım ne yazık ki değişmedi demeye.

Bakımlı uzun parmaklarıyla son model telefonunu kilitleyip, başucundaki rattan komodinin üzerine bırakıyor. Derin bir nefes alıp, uzun bir iç çekiyor. Saçlarının diplerine kadar kızarıyor. Avuçlarındaki son umut parçacıklarının da tembelce aşağıya kaymasını bekledikten sonra yataktan kalkıyor.

Kimsenin kendisini anlamasını beklemiyor, zaten kendi de anlamıyor.

Kimsenin ona acıyan gözlerle bakmasını istemiyor, o zaten bu görevi her sabah itinayla yerine getiriyor.

Kimsenin boş vaatlerine ihtiyaç duymuyor. Son üç yıldır görmediği psikolog, açtırmadığı çakra, almadığı nefes terapisi kalmadı zaten Londra'da. Kabahat suçu çocukluğunda, kabahat suçu travmalarında arayanlarda.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Hiçbir şey fayda etmiyor.

Tanrı, Dünya ya da karma, ona azıcık dahi kıyak geçmiyor.

O bir türlü daha iyi, daha mutlu ya da daha güvende hissedemiyor.

İpek sabahlığını bir hışımla üzerine geçiriyor ve alt kattaki mutfağın yolunu tutuyor Selma. Dantelli, sabun kokan perdelerini aralıyor sonra da. Kederli, yorgun ve hasta o gün Londra. Bakış buğulu, sesi hüznü, gülüşü ise buruk o anlarda. Şimşekler ve gri bulutlar tek tük öpüşüyor, sabrın gözyaşları yeryüzüne iniyor.

Kahveye ihtiyacı var Selma'nın.

Ayılmaya ihtiyacı var.

Bir tutam cesarete, bir tutam da deliliğe ihtiyacı var.

Küçük ve şirin mutfağı, bitkilerle sarmalanmış, antika eşyalarla donatılmış durumda. Hafta sonlarını bit pazarlarında ve ikinci el dükkanlarda geçiriyor çünkü Selma. Camden, Fulham ya da Wimbledon'da. Kirli, yırtık ve hatalı kıyafet parçaları, unutulmaya yüz tutmuş fabl kitapları, şişe, kutu, kavanoz ve ince teneke levhaları arasında kaybola kaybola; geçmişin tozları etrafında geleceğin izlerini araya araya...

Fındık aromalı kahvesini demliyor, ninesinden kalan bakır cezvede süt ısıtıyor Selma. Kahveyle sütü harmanlayıp, yana yana yudumluyor cam bardaktan. Kahvaltı yapmıyor ama. Bıkmadan usanmadan her sabah ıspanaklı omlet yiyor çünkü iş yerindeki kafeteryada. Ya malzemesinden ya yapılış şeklinden, bir türlü vazgeçemiyor bu yumurtalı mucizeden. Yaşlı ve nankör kedisi Pakize'yi besledikten sonra, üzerine kaşmir eflatun bir hırka, altına da saten gece mavisi bir etek giyiyor Selma. Yakut büyük bir iğne takıyor boyunbağına da. Her zaman şık, her daim özene bezene giyiniyor mutlaka.

Ocağı kapatıp kapatmadığını dört kere, sokak kapısını kilitleyip kilitlemediğini üç kere kontrol ettikten sonra, iş yolunda, Burak'ı arıyor Selma. Rana'dan aldığı mesajı çıtlatmak var aklında. Ne duymak istediğinden ya da ne işitmeye ihtiyacı olduğundan emin değil aslında. Bir güç, bir dayanak, bir destek olabilir aradığı yalnızca. Konuşmaya, anlatmaya, kendi sesini işitmeye duyduğu ihtiyacı giderme çabası ya da.

Önemli bir toplantıya gireceği için konuşacak vakti olmayan Burak'la, Putney'deki küçük Lübnan lokantasında buluşmaya karar veriyorlar iş çıkışında. Her beyaz yakalının hayatı başlamıyor mu zaten iş çıkışında?

Çalışmaya üniversiteyi bitirir bitirmez başladı Selma. Herkesin hayalini kurduğu bir bankada. Çok sıcak ve kurak bir yazda. Ne yaptığı işi sevebildi ne de çalıştığı kişileri. Hissettiği dişli düş kırıklığı, günden güne büyüyen, önüne çıkan ezen bir kar

topuna dönüştü; Londra'nın görkemli caddelerinde oradan oraya yuvarlandı. Önce şehrin meşhur parklarından, sonra da geniş yaya kaldırımlarından geçti; nihayet-ün nihaiye sıcaaktan terleyen asfaltın üzerine yığılıp kaşar peyniri misali oracıkta eridi.

Selma özel sektörden de beyaz yakalı olmaktan da bir şey beklememesi gerektiğini çabuk öğrendi. Ruhu tatmin olmayacak, beyni pek de fazla çalışmayacaktı. Onu iş hayatına bağlayan, pek çokları gibi finansal rahatlık ve prestij olacaktı. Yılda bir lüks sayılır bir tatile gidebilecek, iyi bir mahallede kiraya çıkabilecek, evini antika mobilyalarla döşeyebilecek kadar dolacaktı cepleri işte! Belki bu kadarı yeterliydi. Belki insan hayattan çok da fazla şey istememeli, yaşamı gözünde çok da büyütmemeliydi.

Selma gün boyunca, “miş” gibi yapıyor: çok çalışmış gibi, epeyce yorulmuş gibi, en çok e-mail'i o atmış, en az arayı o almış gibi. Selma gün boyunca “miş” gibi yapıyor: en çok toplantıya o girmiş, en zorlu talimatları o yerine getirmiş gibi. Halbuki içten içe kalan tatil günlerini hesaplıyor, yıkaması gereken bulaşık ve çamaşırları düşünüyor. Dili paslanmasın diye içinden Fransızca konuşuyor, sonra da aritmetik sayıları sayıyor.

Selma öğle yemeğinden sonra mühim işlere dalmış gibi sessizce önlerindeki ekranlara bakan iş arkadaşlarını süzüyor. Kimisi sevgilisini, kimisi akşam yemeğini, kimisi doğmamış bebeğini düşünüyor belki. Masalardaki çizgili kâğıtlarda mürekkep lekeleri, etajerlerde birbirine iğnelenmiş evraklar dizili. Düzenliyor sekreterler alfabetik sırayla belgeleri, manasız rakamlarla döşeli analistlerin defterleri. Şekiller, resimler ve yazılar dolu müsvedde kâğıtların üzerleri. Beyaz tahtada büyük harflerle yazılı departmanın hedefleri, şirketin değerleri. Amirler haftalık raporları görmek istedi.

Selma öğle yemeğinden sonra mühim işlere dalmış gibi sessizce önlerindeki ekranlara bakan iş arkadaşlarını süzüyor. Hiçbirinin yüzü gülmüyor. Kimse kimseyle tek kelam etmiyor. Ayak oyunları ve dalaverelerden hayatta kalanlar, meritokrasiye gün

geçtikçe daha az inanır hale gelmiş olmalı ki internette iskambil falı açıyor. Selma özel sektörden de beyaz yakalı olmaktan da umudunu bir kez daha yitiriyor. Selma sonunda saati on sekiz otuz yapmayı başarıyor.

District Line’da on dört durak seyahat ettikten sonra, Putney İstasyonu’nun merdivenlerinden koşar adım iniyor Selma. Baş ağrıyor, karnı gurulduyor. Mahalledeki Lübnan restoranına varıp, buharlı ağır kapısını açana kadar ne yiyeceğini düşünüyor yolda. Kıymalı pide ve köfteli dürüm arasında gidip geliyor. Belki ikisini de ister, paylaşırlar Burak’la.

Her zaman oturdukları pencere kenarı masayı gururlu bir edayla kapıyor Selma. Donatılmış her taraf otantik objeler ve biblolarla. Su yeşiline boyalı duvarlar da. Bir taraftan kabanını, bir taraftan atkısını çıkarmaya çalışırken, Burak’ın soğuktan çatlamış ellerini omuzlarında, kaçamak hızlı öpücüğünü de pembe yanaklarında hissediyor Selma. Burak demir sandalyeye yerleşiyor, kravatını gevşetiyor. Göz altları şişmiş, yorgun gözüküyor.

Siparişlerin verildiği andan tabaklar sıyrılana kadar işteki problemlerini anlatıyor Burak.

Daha iyi yapabileceği şeylerden bahsediyor, tek tek hatalarını sıralıyor. Sigortacılık sektöründe çalışıyor ancak bu iş için fazla hassas, kendine çok yüklenen bir yapıya sahip. Derisi kalınlaşmazsa, işte, hatta hayatta mutlu olması pek güç.

Sıra ballı kaymaklı tatlıya, konu Rana’ya geliyor sonunda. Ağzını açmakta zorlanıyor ama Selma. Konuya nereden başlayacağını, kendini nasıl ifade edeceğini bilemiyor. Yaraları canlanıyor, yüreğine deprem iniyor. Normalde kelimelerle arası nikterin, Kore edebiyatından Rus literatürüne kadar yüzlerce kitap hatim etmiş Selma, tek bir kelimeye dahi dokunamıyor.

Ne garip diye düşünüyor, insan bazen öyle şeyler yaşar, öyle şeyler hissederek ki sayfalarca yazacak, saatlerce

konusacak dertleri, mücadeleleri olur hayatta. Lakin, çıtı çıkmaz.

Ne garip diye düşünüyor, insan bazen en çok da en yakınından utanır, sıkılır da anlatamaz benliğini etkileyenleri. Boğazı düğümlenir; cümleler yarıda, konular havada kalır.

Kem küm ettikten, Burak'ın meraklı bakışları altında ezildikten sonra, giriyor lafa bodoslama: “Rana mesaj atmış bugün, bugün hazırlıklarından bahsetmiş. Bir de, gidemeyişimiz kesin mi, onu sormuş.”

Çekik gözleri kocaman oluyor Burak'ın: “Düğün iki gün sonra değil mi sevgilim? Geç kalmamışlar mı kim gelecek kim gele-meyecek *check* etmeye? Yoksa sen en yakın arkadaşısın diye mi bu muamele?”

Boğazını temizleyip, biraz duraksadıktan sonra, “Bizsiz düğünün eksik olacağını düşünmüş Rana. Dün sabah kına için diğer davetliler varmış mekâna. Bir tek biz yokmuşuz” diyor Selma.

Yarım yamalak bir gülümseme peyda oluyor Burak'ın çehresinde. Selma'ya doğru eğiliyor yanağından makas almak niyetiyle. “Aklın mı kaldı bakayım senin düğünde? Rahat edemezsin diye işimiz var dedik bebeğim. Hâlâ gitmek istiyorsan uçak biletlerine bakıp şansımızı deneyebiliriz. Nasılsa düğün cumartesi.”

“Aklım kalmadı dersem yalan söylemiş olurum” diye serzenişte bulunuyor Selma. “Yakın arkadaşlarımdan hepsi orada, çok mühim bir günü, nadide bir anıyı kaçırıyor gibi hissediyorum... Bir yandan da çok kızıyorum kendime çünkü çok korkuyorum. Evin bahçesinde yapıyorlar düğünü sonuçta, kim bilir kaç tane sokak hayvanı olacak etrafta...”

“Bebeğim gitmek zorunda değiliz” diye atılıyor Burak. “Ama aylardır bu korkularla yaşıyor, yapamadıklarını düşünüp üzülyorsun... Sence de artık kendini test etmenin zamanı gelmedi mi?”

En kötü ne olabilir ki? En fazla çok korkar, panik olursun, biz de erken kalkar gideriz. En en en kötü kedi tırmalar, köpek ısırır, biz de gider kuduz aşısı yaptırırız. Hiç olmazsa, korku ve kaygıların azaldı mı, öğrenmiş oluruz.”

Burak haklıydı.

Ama haklılığı bildikleriyle sınırlıydı.

Burak haklıydı.

Ama haklılığı tüm gerçekler ortaya çıksa bir anda yıkılırdı.

Burak haklıydı.

Ama haklılığı Selma’nın hastalığından da tedavisinden de bihaber olmasındandı.

Selma düşündü. Düşündü ki insanın romantik iplerle bağlı olduğu kişiye, “Ben delirdim, deliyim” demesi çok güçtü. İnsanın ruhunun en karanlık yönlerini, travma günlerini dillendirmesi imkânsız, zayıflıklarını ve iç çatışmalarını resmetmesi gayr-i kabildi.

Selma düşündü. Düşündü ki artık ona tanıdık olan şeyler yalnızca

Tedirgin olmak,

Tetikte olmak,

Her an, her saniye avcının izini sürdüğü ürkek bir ceylan olmak.

Korkmaktan korkmak,

Kendini hor görüp, yadırgamak,

Ayrışmak, dışlanmak, kuru bir yaprak misali çatırdayarak yalnızlığa savrulmak.

Burak haklıydı ve Selma buna hazırlıksız yakalanmıştı.

Her gün o gün öleceğini düşünerek uyandığını,

Kaygıdan nefessiz, elemden uykusuz kaldığını,
Doktor doktor dolaştığını,
Geceleri korkudan ağladığını,
Kâbuslarında ağzından köpük saçarak inlediğini,
Yolda yürürken, otobüse binerken hatta ofiste iş başın-
dayken sürekli etrafı kolaçan ettiğini mümkün değil anla-
tamaz, hastalığını itiraf edemezdi.

Hayatta en sevdiği insan, bunun basit bir hayvan fobisi olduğunu düşünmeye devam etmeliydi.

Burak haklıydı ve Selma'nın kaçacak yeri kalmamıştı. Şimdi, aylardır oynadığı rolün hakkını vermeli; Burak'ın teklifini kabul etmeliydi.

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Bir Anda

İstanbul, 12 Ocak 2016

Şanlıurfa'nın Suruç ilçesinde bir intihar bombacısının üzerindeki düzeneği patlatmasıyla, Suriyeli çocuklara oyuncak ve yardım eşyası toplamak amacıyla buluşan 33 kişi öleli 176 gün geçmişti.

Barış Mitingi için Ankara Garı önünde toplanan kalabalığa düzenlenen bombalı saldırıda 103 kişi yaşamını yitireli 94 gün geçmişti.

Karaköy'de şiddetli bir patlama sesi.

Camlar titredi, zemin hareket etti.

Edebiyat öğretmeni, "Yere yatın" dedi.

İnlemeye başladı siren sesleri.

Selma korkmuş, ciğerleri kalbine dolmuştu.

Dibinde sıra arkadaşının koltuk altı teri.

Karaköy'de şiddetli bir patlama sesi.

Camlar titredi, zemin hareket etti.

Okul müdürü, "Bir sonraki duyuruya kadar kimse okulu terk etmeyecek" dedi.

Gökte helikopter, yerde ambulans sesleri.

“Patlayanlar Solcu mu İslamcı mı?” diye sordu kimileri.

“Ölenler turist miymiş yerli mi?” diye merak eyledi diğerleri.

“PKK mı IŞİD mi, yayın yasağı getirilmiş mi peki?”

Selma korkmuş, ciğerleri kalbine dolmuştu.

Dibinde sıra arkadaşının koltuk altı teri.

“Kalabalıklara girme kızım, okul dönüşü hemen eve gel kızım.”

“Dershane çıkışı Kadıköy Meydanı’nda oyalanma, arkadaşlarınla evde buluş kızım.”

“Metroya, metrobüse binme, vapurda تنها yere otur kızım.”

Karaköy’de şiddetli bir patlama sesi.

Camlar titredi, zemin hareket etti.

Okul müdürü ancak beş saat sonra, “Gidebilirsiniz” dedi.

Bankalar Caddesi’nde halen polis arabalarının sesleri.

Ve Selma korkmuştu.

Yanlış günde yanlış yerde olurum, parçalara ayrılırım diye.

Yanlış günde yanlış yerde olurum, bir anda bok yoluna giderim diye.

Ne garip diye düşünüyor, insan bazen öyle şeyler yaşar, öyle şeyler hisseder ki sayfalarca yazacak, saatlerce konuşacak dertleri, mücadeleleri olur hayatta. Lakin, çıtı çıkmaz.

Ne garip diye düşünüyor, insan bazen en çok da en yakınından utanır sıkılır da anlatamaz benliğini etkileyenleri. Boğazı düğümленir; cümleler yarıda, konular havada kalır.

Ne garip diye düşünüyor; öyle kaygılı, öyle korkuyor ki, saatlerce ağlayabilir, onlarca felaket senaryosu yazabilir aslında.

Ama o en yakın arkadaşının düğününe doğru yol almakta.

Şimdi el ele tutuşma, en büyük günü kutlama, bu şölenin bir parçası olabildiği için şükretme zamanı. Şimdi, en çok da susma zamanı.

***Davet*, bir kadının zihninin kıyısından hayata, korkudan cesarete, yalnızlıktan iyileşmeye uzanan hikâyesi.**

